

STORIES OF CHANGE

Freedom song

เรื่องราวแห่งการเปลี่ยนแปลง
เพลงเพื่อเสรีภาพ

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง: ปูทางสู่วิธีการสร้างสรรค์ในการจัดการกับการค้ามนุษย์และการอพยพย้ายถิ่นที่ไม่ปลอดภัย

ลิขสิทธิ์ขององค์กรศุนนิมิตสากล 2014

ISBN 978-0-918261-54-0

ผู้เขียนและทีมสนับสนุน: Ian Pugh, แต่งจากเรื่องจริง

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามมิให้นำส่วนหนึ่งส่วนใดของงานตีพิมพ์ชิ้นนี้ไปทำซ้ำในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ยกเว้นการนำข้อความบางส่วนไปใช้ในบทวิจารณ์สามารถทำได้โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยความยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์

พัฒนา และตีพิมพ์โดยโครงการ Mekong Delta Regional Trafficking Strategy (MDRTS) และโครงการปกป้องคุ้มครองเด็กและยุติการค้ามนุษย์ (End Trafficking in Persons, ETIP) ในนามขององค์กรศุนนิมิตสากล

องค์กรศุนนิมิต เป็นองค์กรคริสเตียนที่มีพันธกิจหลักคือ การให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมโดยอุทิศตนทำงานเพื่อเด็ก ครอบครัวและชุมชนเพื่อจัดความยากไร้และความยุติธรรม โดยมีศรัทธาแบบคริสเตียนเป็นแรงขับเคลื่อน องค์กรศุนนิมิตอุทิศตนทำงานเพื่อผู้ด้อยโอกาสสูงสุดทุกคนไม่ว่าคนเหล่านั้นจะนับถือศาสนา หรือมีเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์และเพศเช่นใดก็ตาม

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานตีพิมพ์ชิ้นนี้หรืองานตีพิมพ์ขององค์กรศุนนิมิตสากล หรือสำหรับฉบับสำเนาเพิ่มเติมของงานตีพิมพ์นี้ กรุณาติดต่อ wvi_publishing@wvi.org.

องค์กรศุนนิมิตยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะรับทราบการใช้งานใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับชิ้นงานนี้ในการฝึกอบรม วิจัย หรือออกแบบโครงการ รวมถึงการนำไปปฏิบัติใช้หรือพัฒนา โปรดทราบว่าเรื่องนี้มีไว้สำหรับเด็กอายุ 12 – 17 ปี และอาจไม่เหมาะสมสำหรับเด็กเล็ก

จัดการในนามของโครงการ MDRTS และ ETIP โดย John Whan Yoon และ Amy Collins, บรรณาธิการอาวุโส: Heather Elliot, บริหารการผลิต: Katie Klopman Fike, พิสูจน์อักษร: Melody Ip ออกแบบปกและรูปเล่มภายใน: Inis Communication. ภาพประกอบ: Natasha Bautista และ Rishi Mandhyan

ออกแบบและพิมพ์โดย Inis Communication – www.iniscommunication.com

องค์กรศุนนิมิตสากล

สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

ที่อยู่: 809 ซอยศุนนิมิต ถนนประชาอุทิศ

แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง

กรุงเทพฯ 10310 ประเทศไทย

โทร: +66-2 022 9200

<http://www.wvi.org/asiapacific>

แปลและจัดทำโดยมูลนิธิศุนนิมิตแห่งประเทศไทย

STORIES OF CHANGE

Freedom song

เรื่องราวแห่งการเปลี่ยนแปลง เพลงเพื่อเสรีภาพ

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง

ลิลี่ร้องเพลงราวกับเธอไม่เคยร้องเพลงมาก่อน มันเป็นการแสดงที่ตระการตา ค่อยค่อยเพิ่มอารมณ์ไปจนถึงจุดสุดท้ายที่เต็มไปด้วยพลัง เหล่าฝูงชนยืนส่งเสียงชื่นชมอย่างโหวกเหวกและถ่ายรูปเธอไว้ด้วยโทรศัพท์มือถือ ตอนนี้เธอคือนักร้องดาวดวงใหม่แห่งพม่าและเธอมีอายุเพียงแค่ 16 ปี ลิลี่ทั้งยิ้มและส่งจูบให้แฟนคลับผู้คลั่งไคล้เธอ

ทันใดนั้น ลีลีสะดุ้งตื่นขึ้นจากการเขย่าของรถ
เธอกำลังอยู่บนรถโดยสารประจำทาง ทั้ง
คอนเสิร์ต ทั้งแฟนคลับที่คลั่งไคล้ ทั้งหมดเป็น
เพียงเธอฝันไป

เธอมองไปรอบตัวและนึกขึ้นได้ว่าเธออยู่ที่ไหน
เธอกำลังเดินทางอยู่ในประเทศจีนบนรถโดยสาร
ที่แสนจะไม่สะดวกสบายและเสียงดัง ข้างตัวเธอมี
ผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ เธอมีชื่อว่าเสนดา ภาพ
เหตุการณ์ในสองสามวันที่ผ่านมาเริ่มกลับเข้ามา
ในหัวของเธอ เธอแทบไม่เชื่อว่าเรื่องทั้งหมดเกิด
ขึ้นรวดเร็วขนาดไหน

ไม่กี่วันก่อนหน้านี้ ลิลี่กำลังเดินเล่นอยู่กับเพื่อนของเธอแถวตลาด เพื่อนเธอขอให้เธอร้องเพลงให้ฟังเหมือนทุกครั้ง เมื่อเธอร้องก็มีกลุ่มคนหยุดยืนฟัง เมื่อเธอร้องเพลงเสร็จพวกเขาก็ตบมือชื่นชมและแยกย้ายกันไปใช้ชีวิตตามปกติ ขณะที่ลิลี่กำลังจะกลับ เธอก็สังเกตเห็นแสงดาจ้องมองมาที่เธอ

“ด้วยเสียงที่ไพเราะและรูปร่างหน้าตาของเธอ เธอจะสามารถหาเงินจำนวนมากได้จากการร้องเพลงในประเทศจีนเลยล่ะ” แสดากล่าว

ลิลี่ไม่แน่ใจว่าแสดากำลังพูดจริงอยู่หรือไม่ แต่แสดาก็อธิบายว่าเธอมีหน้าที่เป็นแมวมองหาคนที่มีความสามารถ “นี่คืองานของฉัน” เธอบอกกับลิลี่ “ฉันมองหาคนที่มีพรสวรรค์และทำให้พวกเขาได้แจ้งเกิดเป็นดาวเจิดจรัส เธอจะจมปลักอยู่ที่นี่หรือจะเดินตามฝันของเธอ อยู่ที่เธอจะเลือก”

เพื่อนของลิลี่เปิดตากว้างมองลิลี่อย่างตื่นเต้น เธอมีการตัดสินใจครั้งสำคัญเข้ามาในชีวิตเสียแล้ว

วันถัดไป แสนดาไปพบกับพ่อแม่ของลิลี่และหว่านล้อมพวกเขาว่าลิลี่สามารถที่จะมีอนาคตที่ยิ่งใหญ่รออยู่หากเธอจัดการอย่างถูกต้อง แสนดาเรียงรายนามบัตรเคลือบเงาและใบปลิวลงบนโต๊ะครัว พ่อแม่ของลิลี่ดูรู้สึกสนใจถึงแม้ว่าข้อความในใบเหล่านั้นส่วนใหญ่จะเป็นภาษาจีนที่พวกเขาทั้งคู่ไม่สามารถอ่านได้ก็ตาม

พ่อแม่ของลิลี่มองออกว่าลิลี่ตื่นเต้นแค่ไหน พวกเขารู้ว่าเธอฝันถึงเวลานี้มานานแค่ไหน พวกเขาจะหักใจขวางเธอตอนนี้ได้อย่างไร

เมื่อพ่อของเธอยิ้มและพยักหน้าเป็นความหมายว่าอนุญาต ลิลี่ส่งเสียงร้องอย่างลึนโลด “ขอบคุณมากค่ะ” เธอกล่าว “หนูจะไม่ทำให้พ่อและแม่ผิดหวัง”

ในอีกสองสามวันให้หลัง ลีลี่และแสนดาออกเดินทางมุ่งหน้าไปสู่
จีน นับจากวันเดินทางเธอทั้งสองก็นั่งอยู่บนรถโดยสารมาตลอด
ลีลี่ตื่นตากับขนาดที่กว้างใหญ่ของประเทศจีน พวกเธอได้เดินทาง
อย่างเหนื่อยล้ามาเป็นเวลาสองวันและจากที่แสนดาบอกพวกเธอ
ยังต้องเดินทางอีกยาวไกล

“ช่างไกลจากบ้านเหลือเกิน” ลีลี่คิดในใจ “แต่มันจะต้อง
คุ้มค่า!”

ระหว่างทาง ลีลี่ถามคำถามจากแสนดาหลายข้อแต่ลีลี่สังเกตได้
ว่าแสนดาพูดคุยกับเธอน้อยลงเรื่อยๆ ในวันสุดท้ายของการเดิน
ทาง แสนดาตอบลีลี่แค่เพียงว่า “ใช่แล้วที่รัก ชีวิตของเธอกำลังจะ
เปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล”

ลีลี่ทำได้แค่เพียงนั่งนิ่ง เธอรู้สึกตื่นเต้นเหลือเกิน

ในที่สุด รถโดยสารก็เข้ามาในเมืองขนาดใหญ่และวุ่นวายเมืองหนึ่ง มีผู้ชายคนหนึ่งชื่อหวางซึ่งลี้ลี้คาดเดาว่าจะเป็นผู้จัดการของเธอ มารับพวกเธอที่สถานีรถโดยสาร

ลี้ลี้รู้สึกแปลกใจเมื่อเห็นหวางยื่นเงินให้แสนดา หลังจากนั้นแสนดาก็จากหายไปโดยไม่ล่ำลาเธอแม้แต่บ่อย เมื่อลี้ลี้พยายามจะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น หวางเพียงแค่หยักไหล่

พวกเขาไปถึงบ้านหลังหนึ่งซึ่งทำให้ทุกอย่างน่าฉงนเพิ่มมากขึ้นอีก มีคนอื่นอาศัยอยู่ที่นั่นด้วยแต่ลี้ลี้พูดภาษาจีนได้เพียงเล็กน้อยและพูดคุยกับคนอื่นได้อย่างอยากลำบาก คำถามของเธอได้รับคำตอบเป็นเพียงท่าทางที่ดูงุนงง

วันต่อมามีคนที่สามารถพูดภาษาพม่าเดินทางมาที่บ้าน ลีลี่แทบจะไม่เชื่อหูตัวเองเมื่อเธอได้ยินเขาบอกว่า “หวางจะเป็นสามีของเธอ” ผู้ชายคนนั้นพูดด้วยรอยยิ้ม

ลีลี่เคยได้ยินเรื่องราวของเด็กหญิงที่กลายเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์และถูกขังใจให้แต่งงาน เธอเคยสงสัยมาตลอดว่าใครกันจะโง่เขลาหรือไร้เดียงสาพอที่จะปล่อยให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นกับตัวเอง เธอไม่เคยคาดคิดว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับตัวเธอเลย

มันเป็นช่วงเวลาที่เราร้ายสำหรับลีลี่ ความฝันของเธอพังทลายลงและตอนนี้เธอถูกคาดหวังให้ทำหน้าที่เป็นภรรยาของชายแปลกหน้าผู้หนึ่งที่ไม่เคยเจอมาก่อน สิ่งทีลีลี่ต้องการมีเพียงการได้กลับบ้านและขณะที่เธออยู่คนเดียวในความมืด เธอให้สัญญากับตัวเอง “ฉันจะไม่มีวันยอมรับสิ่งเหล่านี้” เธอปฏิญาณ “ฉันจะทำทุกวิถีทางที่ได้เพื่อเอาชีวิตของฉันกลับคืนมา”

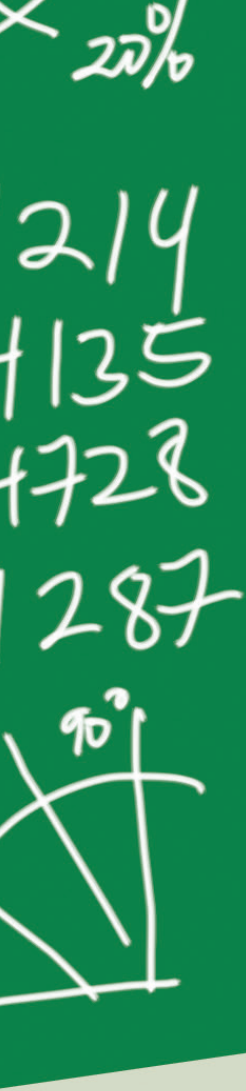
หลายเดือนต่อมา ลีลี่แต่งงานกับหวางและถูกบังคับให้ทำหน้าที่เป็นภรรยาของเขา ขณะที่อยู่นอกบ้านเธอจะเล่นบทเป็นภรรยาที่ว่าง่าย แต่เมื่ออยู่ในบ้าน เธอมุ่งมั่นยิ่งกว่าสิ่งใดที่จะหลบหนีออกไปจากสถานการณ์นี้

เมื่อโอกาสมาถึงวันหนึ่งเมื่อหวางบังเอิญลืมโทรศัพท์มือถือไว้ที่บ้าน ลีลี่รีบหยิบมันมาโทรศัพท์หาครอบครัวของเธอทันทีแต่โทรศัพท์ไม่สามารถโทรข้ามประเทศไปยังพม่าได้ คนเดียวที่เธอสามารถติดต่อได้ในประเทศจีนคือ มี ลูกของเธอ ลีลี่ต่อสายไปยังเบอร์ของเขาและโล่งอกใจเมื่อเขารับสาย

มีซึ่งลีลี่จำได้ในฐานะคุณครูอนุบาลผู้ใจดีรู้สึกตื่นตระหนกเมื่อได้ยินเรื่องราวของลีลี่ แต่ลีลี่ไม่สามารถคุยได้นานเนื่องจากเธอได้ยินเสียงสามีเธอกลับมาบ้าน เธอรีบวางสายโทรศัพท์และกลับไปทำความสะอาด เธอไม่มีโอกาสแม้แต่จะบอกสถานที่อยู่ของเธอกับ มี

โทรศัพท์จากลิซ่าทำให้รู้สึกตกใจอย่างมาก
เขาอยากที่จะทำอะไรสักอย่างแต่เขาไม่รู้ว่า
ควรจะทำเช่นไร เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าลิซ่าอยู่ที่ไหน
เขาเดินไปเดินมาในห้องนั่งเล่นและพยายาม
เค้นสมอง เขาควรจะขอคำแนะนำจากใคร?

หลังจากนั้นเขานึกถึง จู ผู้เป็นสมาชิกเจ้า
หน้าที่ของศุภนิมิตขึ้นมาได้ จูฟังมาจัด
กิจกรรมที่โรงเรียนของเขาซื้อกิจกรรม รักและ
ถูกรัก ซึ่งให้โอกาสนักเรียนได้ดูแลคนที่เหงา
และพิการ

เขาโทรหาจูและในหนึ่งชั่วโมงต่อมาเขาก็มานั่ง
อยู่ในห้องทำงานของเธอ จูฟังเรื่องราวหมดที่
มี เล่าอย่างระมัดระวังจากนั้นเธอเอ่ยปากขอ
ดูโทรศัพท์ของเขา เธอดูเลขโทรศัพท์ที่ลิซ่าใช้โทร
หาและคาดการณ์ว่าต้นสายมาจาก เมืองชิโจว
มณฑลอานฮุย หลังจากนั้นเธอติดต่อไปยัง
สำนักงานศุภนิมิตในเมืองชิโจวและให้พวก
เขาส่งเบอร์โทรศัพท์ไปที่ตำรวจ

เจ้าหน้าที่ตำรวจในเมืองซีโจวติดตามร่องรอยจากเบอร์โทรศัพท์ไปถึงบ้านของหวาง วันต่อมาพวกเขาบุกเข้าไปในบ้านและช่วยเหลือลิ้อออกมา การส่งเธอกลับบ้านไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะเธอเดินทางเป็นระยะทางยาวไกลจากพม่าแต่ มี ช่วยโดยส่งเงินไปให้ดังนั้นลิ้อจึงถูกพาตัวไปโดยตำรวจไปที่ชายแดนพม่า

เมื่อลิ้อปีนออกจากรถตำรวจ พ่อแม่ของเธอคือคนแรก ที่เธอเห็น เธอรีบโผล่เข้าสู่อ้อมกอดของพวกเขา มันเป็นช่วงเวลาที่พักพิงที่ไม่มีวันลืม

ก่อนกลับไปยังเมืองจีน เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกลิ้อและพ่อแม่ของเธอว่าหวางได้จ่ายเงินไป 110,000 เชนมินบิ (มากกว่า 17,000 ดอลลาร์สหรัฐ) เพื่อตัวลิ้อ ส่วนใหญ่ยืมเงินมาจากครอบครัวและเพื่อน เจ้าหน้าที่ตำรวจยังอยากทำให้ลิ้อแน่ใจด้วยว่าหวางจะถูกลงโทษอย่างสาสมในสิ่งที่เขาได้ทำ และพวกเขากำลังตามหาตัว แส่นดาอยู่

กลับมาสู่บ้านเกิดของเธอ ลีลี่ขณะนี้ทำงานและร้องเพลงอยู่ในร้านอาหารแห่งหนึ่งในท้องที่เพื่อนของเธอและครอบครัวจะคอยอยู่รอบเธอเสมอซึ่งเป็นกลุ่มคนที่เธอรักและจะไม่มีวันมองข้ามไป เธอได้แต่งเพลงสองสามเพลงเกี่ยวกับประสบการณ์ของเธอในเมืองจีน เธอหวังว่าใครก็ตามที่ได้ฟังเพลงของเธอจะระวังถึงอันตรายที่อยู่ภายนอกมากขึ้น

ถ้าคุณแวะไปยังร้านอาหารเล็กๆ นั้นในพม่า ไม่แปลกใจที่คุณจะได้ยินเสียงใครสักคนตะโกนขึ้นมาว่า “ลิลี่ ขอเพลงเพื่อเสรีภาพหน่อย” หลังจากนั้นจะมีหญิงสาวคนหนึ่งพร้อมกับกีตาร์ก้าวขึ้นมาบนเวทีเล็กและทั้งร้านอาหารก็จะเงียบสดับฟัง

“เสรีภาพก็คือสุรียาในหมันต์
มิเคยจำจนวันมันสูญหาย
พรากเสรีผู้คนหมดทางคลาย
เกิดขึ้นได้ทุกคนจงอย่าวางใจ”

This image shows a full page of white paper with horizontal dotted lines, typical of primary school writing paper. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

[illegible]

องค์กรศุภนิมิตสากล
สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

ที่อยู่: 809 ซอยศุภนิมิต ถนนประชาอุทิศ
แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง
กรุงเทพฯ 10310 ประเทศไทย
โทร: +66-2 022 9200
<http://www.wvi.org/asiapacific>